

ZÁMEČEK
ZEZADU:

Čtení
pod deku

ZÁMEČEK



BOHUNKA

Moje cesta z DD Plzeň
do divadel a zpět do děcáku

BOHUNKA

Před 27 lety utekla s bratrem Mirem
od svého otce do dětského domova.

Právě tam si jedna z vychovatelek všimla
jejího hudebního nadání a začala Bohumilu Sommerovou,
které je dnes 41 let, v jejích snech podporovat.

Po studiích na konzervatoři
absolvovala Vysokou školu múzických umění v Bratislavě
a později nastoupila
do operního souboru v Divadle J. K. Tyla v Plzni.

Během studií ji finančně podporovala
Nadace Terezy Maxové dětem.

S druhým těhotenstvím šla ale dobře nastartovaná
kariéra stranou, dnes se věnuje především svým dětem
a zpívá na soukromých a charitativních akcích.

Zároveň se pracovně rozhodla vrátit tam,
kde ji kdysi pomohli – do dětského domova Domino v Plzni,
na pozici noční vychovatelky.

Častokrát se ocitla na rozhraní,
kdy se musela správně rozhodnout.

připravil Lukáš Kotlár



První fotka z dětství, a vlastně jediná, na které je opravdu malá. S bratrem Mirem (Bohunka vpravo).

Tehdy už nebyla noc, ale prosincové ráno, krátce před Vánoci. Popadla jsem bratra za ruku a vyběhla s ním z bytu. Nevěděla jsem, kam půjdeme, ale už jsem nechtěla snášet otcovo bití. Bylo to jedno z nejtěžších rozhodnutí v mém životě. Celí promrzlí jsme přijeli prvním trolejbusem až k naší základní škole, tam jsme se rozbitým okénkem protáhli do tělocvičny, kde nás spící, schoulené do klubíčka, našel školník při své ranní obchůzce. Mně bylo dvanáct let, bratr Miro byl jen o rok mladší. Na úplné vysvobození z rodiny jsme ale museli počkat tři měsíce, mezitím jsme žili u babičky.

PRVNÍ JARNÍ DEN

Když jsem přišla na svět, mojí matce Heleně bylo osmnáct let. Měla to těžké, ale když už se rozhodla si nás nechat, měla se o nás taky postarat. Jenže ona vždycky dala přednost svým partnerům, kterým vadilo, že jsme tmavé pleti.

Otec pil hodně už dříve, ale potom, co ho opustila dlouholetá přítelkyně Ingrid, se vše ještě zhoršilo. Byl den ode dne agresivnější. Proto jsme u otce nechtěli a ani nemohli zůstat. Rozhodnutí soudu padlo 21. března roku 1995. Tehdy za námi přišla teta, otcova sestra,

a pod záminkou, že musíme na lékařskou prohlídku, nás odvedla do dětského domova. Otec dlouho nechápal, proč jsme od něj utekli. Ale my jsme chtěli žít bez strachu, mít zázemí a chodit normálně do školy.

Doma jsem se už od devíti let musela starat o domácnost a mladší sourozence, v dětském domově jsem mohla být sama zase dítětem. Dostali jsme se tam přesně na první jarní den. V domově jsem tam hned v létě slavila narozeniny, byli jsme zrovna na soustředění. Poprvé v životě jsem tam dostala dort.

Vzpomínám, že na baráku bývala jedna noční vychovatelka. Než oběhla všechny ty skupiny, věděli jsme, že máme tak hodinu čas. Dělalí jsme večer kraviny. Stříkali jsme lahve mi s vodou po chodbě a klouzali jsme se tam. Nebo když pršelo, utekli jsme ven na děšť a vrátili jsme se do domova úplně promoklí. Těch, co dělali průšvihy, jsem se zastávala, byli to moji kamarádi.

MÍSTO CUKRAŘINY NA KONZERVATOŘ

Silně jsem přilnula k jedné z vychovatelek, tetě Blance. Brala si mě domů na Vánoce i prázdniny. Dodnes ji považuji za součást své rodiny. S biologickou rodinou jsme se až na občasné návštěvy babičky nestýkali, o matce jsme ani nevěděli, kde se nachází. Teta Blanka vedla pěvecký sbor, v němž brzy rozpoznali, že s bratrem Mirem máme talent a poslali nás na základní uměleckou školu. Když babička zjistila, že chodíme na pěvecký sbor, tak nás zmlátila. Považovala zpívání ve sboru za ztrátu času. Chtěla, abychom se starali spíš o domácnost.

Zůstala jsem v dětském domově do nejzazšího možného momentu, tedy do mých šestadvaceti let. Přestože jsem se šla po dokončení základní školy učit na cukrářku, přesvědčilo mě okolí, abych o rok později, po prvním ročníku, spolu s bratrem zkusila přijímačky se na plzeňskou konzervatoř. A dostali jsme se



Poprvé u moře! S dětským domovem v Itálii.



Bohunka ve svém pokoji v DD Plzeň (tehdy ještě ne Domino, ten název vznikl až později)



S kamarády z domova. Taky koukáte na tu módu? Mít rifle a džínsku tehdy bylo nejvíc!



Bohunka s bratrem Mírem a sborem Mariella

oba. Dalších šest let jsme spolu chodili do jedné třídy.

S naší matkou Helenou jsem se viděla znovu od té doby, co nás opustila, až v dospělosti. Když jsem se lehce zranila během autonehody, nečekaně mě navštívila. Do pokoje vešla vychovatelka a říká, že mě přišla navštívit moje máma. Nejprve jsem vůbec nevěděla, o kom mluvím. Hned za ní šla žena, která mě porodila a začala se se mnou bavit tak, jako by mě nikdy neopustila. Bylo to opravdu zvláštní, setkat se s ní po těch letech nezájmu. S matkou jsem se začala stýkat daleko více, až když se mně narodily děti. Určitý odstup si ale držím stále. S rodiči jsem si minulost nikdy nevyříkala, protože se o ní nechťejí bavit.

NA TRUC DO BRATISLAVY

S mým současným manželem jsem se potkala na oslavě 25. narozenin kamarádky, která se mnou vyrůstala v domově. Tu si zase brávala maminka kamarádky, se kterou se znaly ze školy a se kterou chodil do třídy i můj budoucí přítel a manžel, kterého jsem poprvé potkala na její narozeninové oslavě. To mi bylo 21 a hned na první večer jsem skončila u něho doma a ráno jsem měla takový to "dežaví". Měla jsem pocit, že to tam znám a cítila jsem se tam prostě dobře. Asi po 10 dnech jsme spolu jeli na Slapy na dovču a už jsme spolu zůstali.

Po konzervatoři jsem se rozhodla pokračovat na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. V té době jsem se rozešla se svým manželem a chtěla být od něj z trucu

co nejdál. Moje profesorka z Plzně ve mně viděla talent a v další cestě za studiem mě podporovala, tak jsem si přihlásila do Bratislavy, kde mě vzali. No jo, ale co se nestalo?

Než jsem nastoupila do prvého, dali jsme se s manželem zase dohromady a já pak každý víkend odjížděla nešťastná na Slovensko. Jakmile jsem mohla, tak jsem prostě utekla za ním domů. Dnes to ale zpětně vidím špatně. Mohla jsem využít ten čas k většímu studiu. Občas se mi stalo, že jsem dojela na hodinu zpěvu přímo z vlaku. Bakalářský program konzervatoře jsem tam ale absolvovala a pár měsíců po státnicích jsem porodila své první dítě.

TOUHA BÝT MÁMOU

Po prvním dítěti jsem působila v menších rolích v Divadle J. K. Tyla v Plzni, kde je můj bratr Miro Bartoš dodnes operním sólistou. Publikum si mě pamatuje coby kuchtíka ve Dvořákově Rusalce nebo v roli opičky v představení Žvanivý slimejš. Inscenace měla velký úspěch, když ji vedení divadla po mnoha reprízách ukončilo, muselo ji pro zájem veřejnosti brzy zase vrátit k nastudování. Tehdy už jsem ale čekala třetí dítě a v obnovené inscenaci jsem proto hrát už nemohla.

Touha stát se matkou byla vždycky silnější. Sama jsem mateřskou náruč ztratila příliš brzy, proto jsem chtěla být svým dětem vždy nablízku a o náruč je nepřipravovat. Přesto mi zpěv na rodičovské pochopitelně chyběl, na druhou stranu mi chyběla rodina, když jsem



S bratrem Mirem si v plzeňském divadle J. K. Tyla stříhla i několik společných rolí



Se svými nejmilejšími: s manželem a čtyřmi krásnými a šikovnými dětmi

každý večer vystupovala v divadle. Je to dilema, které mě trápí celou kariéru. Měla jsem takový strach, že je ztratím. Žila jsem pořád s obavou, že o své milované přijdu, ale čím jsem starší, tím jsem pochopitelně vyrovnanější a dokážu se svými obavami lépe pracovat. Dnes už jsem čtyřnásobná maminka.

Dnes si občas udělám koncert, abych byla přinucena trénovat a cvičit, protože hlas je sval, který se musí cvičit. Když chceš zaspívat těžší věci, tak to nejde jen tak bez trénování. Dnes vystupuji především na soukromých a charitativních akcích. Jako sopranistka jsem nedávno vystupovala v kapličky sv. Barbory v Obytcích u Klatov. Po boku svého bratra jsem už počtvrté vystoupila na multižánrovém festivalu K.A.F.E v Kyšicích s repertoárem složeným z písní Jarka Nohavici, Waldemara Matušky či Hany Hegerové nebo z muzikálu Dracula.

Ono to opravdu nejde rozdělit tak, aby si fungovala dobře doma a i na pódiu na takové úrovni. Nebo já to neumím, prostě je to opravdu náročný. Já, když jsem měla období po druhém dítěti, kdy jsem zpívala v divadle i ve sboru, tam se stalo, že jsme měli třeba čtyři představení do týdne. Zkoušky probíhaly většinou dopoledne. A když bylo i večer představení, tak ten den byl úplně rozházený. A v podstatě, když jsem v šest večer musela být v divadle a přicházela domů v jedenáct

večer, tak to byl masakr, navíc když se to opakovalo čtyřikrát do týdne. Byla jsem smutná, že nejsem s tou malou.

PŘEDSUDDKY

Už v domově jsem věděla, že chci zpívat. Věděla jsem, že když ukážu, že jako Romka něco umím, tak mě lidi budou brát. To byl a je můj hnací motor. Než jsem někde začala zpívat, lidé měli předsudky a já zábrany, které jsem ztratila pokaždé až z reakcí lidí. A já měla najednou pocit, že mezi ně patřím, že mě mezi sebe berou a mají mě rádi.

Asi i díky osudu jsem se dostala k práci noční vychovatelky v dětském domově, kde jsem strávila podstatnou část svého dospívání. To mně umožnilo být dětem, které z různých důvodů opustila vlastní rodina nebo se o ně nejsou schopni postarat, blíž než kdokoliv jiný. Po dvou letech jsem musela toto zaměstnání na určitý čas přerušit, ale po rodičovské dovolené se plánuji ke své práci vychovatelky vrátit. Naprosto mi vyhovuje pracovat v noci a přes den se starat o rodinu, která mi je vším.

Jsem ráda za to všechno. A že se dokážu s manželem starat o čtyři děti. To je moje vítězství.



Na Teribearu: „Ráda teď Terezce Maxové a její nadaci vrátím to, jak mě podpořila!“



Během studií Bohunku i jejího bratra podporovala Nadace Terezy Maxové dětem